

se třemi profesory. Provoz školy podle toho nezávisí tedy ani zcela ani převážně na jeho osobní činnosti, nehledíc ani k tomu, že mu uložením exekuční správy nebude zabráněno, by se osobně nesúčastnil i nadále provozu školy za souhlasu vnuceného správce, pokud tím nebudou dotčeny účely správy.

Čís. 11184.

Nárok povinného na důchod proti poddlužníkům (Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze) na základě říšsko-německého zaopatřovacího zákona ze dne 12. května 1930 nespadá pod žádný z případů čís. 1 až 3 § 290 ex. ř., nanejvýš pod případ čís. 1 tohoto paragrafu.

Výrazem »jiné zákony a jinak platná nařízení« v § 290 ex. ř. jsou míněny jen zákony a nařízení platící v tuzemsku.

Obdobné použití ustanovení § 290 ex. ř. na jiné případy jest vyloučeno.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1931, R I 810/31.)

Vymáhající věřitelka vedla exekuci na nárok dlužníka na důchod příslušející dlužníku proti poddlužníkům Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze na základě říšsko-německého zaopatřovacího zákona ze dne 12. května 1930. Návrh dlužníka, by byla exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. zastavena, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a exekuci zastavil. **Důvody:** Předmětem exekuce jest nárok na důchod, příslušející dlužníku proti Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze na základě říšsko-německého zákona ze dne 12. května 1930. Tyto důchody nejsou podle § 68 cit. říšsko-německého zákona zabavitelné. Tento důchod dlužníka jest klásti na roveň důchodům, jež přísluší podle zákona čís. 142/1920 československým válečným poškozcům a podle § 36 cit. zák. jsou zabavitelné jen do polovice pro nároky na zákonnou výživu. Vymáhaná pohledávka není nárokem na zákonné výživné. Důchod, o nějž tu jde, jest tedy vyloučen z exekuce a bylo proto povolenou exekuci zastaviti podle § 39 čís. 2 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Správně uvádí rekursní soud, že předmětem exekuce jest nárok na důchod příslušející povinnému proti poddlužníkům Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze na základě říšsko-německého zaopatřovacího zákona ze dne 12. května 1930. Tyto peněžité pohledávky nespádají však ani pod některý z případů uvedených pod čís. 1 až 3 § 290 ex. ř., nanejvýš ne pod ustanovení čís. 1 tohoto paragrafu, jež předpokládá, že povinný jest v chudinském zaopatření, ani nejsou docela vyňaty z exekuce jinými zákony nebo jinak platnými nařízeními, při čemž není pochybnosti o tom, že § 290 ex. ř., mluví-li o jiných zákonech a ji-

nak platných nařízeních, má zřejmě na mysli jen zákony a nařízení platící v tuzemsku. Obdobné použití § 290 ex. ř. na jiné případy jest vyloučeno, jelikož upravuje výjimky z pravidla, a nelze se ve věci ani dovolávat vládní vyhlášky ze dne 25. července 1924, čís. 131 sb. z. a n. o vzájemnosti, jak činí povinný, ano v tomto případě nejde o exekuci podle cizozemského exekučního titulu, nýbrž o jiný případ.

Čís. 11185.

Slib firmy (veřejné obchodní společnosti), že bude z uznalosti poskytovat svému zaměstnanci doživotní důchod, jest vedlejším obchodem (čl. 273 obch. zák.) a nevyžaduje ke své platnosti formy notářského spisu. Za splnění tohoto závazku jsou právi veřejní společníci solidárně a celým svým jménem. Vyhradila-li si firma, slibující placení výslužného, že bude s to slíbený závazek plnit, mohlo by se o nemohoucnosti splnění závazku mluvit teprve, kdyby bylo zjištěno, že nejen veřejná obchodní společnost, nýbrž ani veřejní společníci nejsou s to, by mu ze svého jmění dostáli.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1931, R I 834/31.)

Žalobce byl ředitelem žalované veřejné společnosti. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované společnosti placení výslužného ročních 30.000 Kč až do své smrti v měsíčních lhůtách 2.500 Kč, opíraje se o sdělení veřejného společníka, že se žalovaná společnost rozhodla vypláceti mu zažalované výslužné. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl, zjistiv, že si žalovaná co do placení výslužného vyhradila, že bude s to, řečené výslužné žalobci vypláceti, a zjistiv dále, že žalovaná jest předlužena, dospěl k názoru, že nemůže pro ten čas plnit žalobci to, k čemu se zavázala. K odvolání obou stran odvolací soud zrušil napadený rozsudek a poukázal první soud, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. Důvody: Soud odvolací má za to, že soud první stolice právem spatřuje ve zjištěných projevech obou stran při jednání dne 30. září 1929 dobrovolné — byť i ne z pouhé liberality vyplývající a proto formy notářského spisu vyžadující — avšak také ne libovolně odvolatelné — převzetí závazku k placení doživotní pense žalobci stranou žalovanou, neboť při jich nenásilném, přirozeném a rozumném výkladu nelze o tom pochybovat, že žalovaná strana, byť i k tomu striktní právní povinnosti neměla, vzhledem k dlouholetému služebnímu poměru, k zásluhám žalobcovým o její závod a k obvyklému u ní poskytování podobných příspěvků odcházejícím zaměstnancům chtěla žalobci zabezpečiti trvalý pensijní příspěvek nikterak libovolně odvolatelný. Soud odvolací má také za to, že slovy veřejného společníka Viléma M-a, že »doufá, že budou mu moci poskytovat onu existenci vždycky«, nebyla stanovena výslovná resolutivní výminka nebo výhrada libovolné odvolatelnosti, avšak že těmi slovy byl projeven i druhé straně vzhledem k její znalosti po-